

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **F. Š.**, zast. Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem, se sídlem Krušinova 140/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2022, č. j. JMK 129079/2022, sp. zn. S-JMK 102749/2022/OD/Os, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2022, č. j. 56 A 3/2022-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice (dále též „městský úřad“) ze dne 10. 5. 2022, č. j. SLP-OD/51198-22/TYL, sp. zn. SLP-OD/2014-2022/TYL, který uznal žalobce vinným tím, že řídil dne 27. 1. 2022 okolo 01:45 hod. na pozemní komunikaci II. třídy č. 602, v obci Popůvky, okr. Brno – venkov, na ul. Vintrova u čp. 199/9, ve směru k ulici Jihlavská, v obci Troubsko, motorové vozidlo v době, kdy měl od 26. 10. 2020 exekučním příkazem č. j. 188 EX 158/20-28 pozastaveno řidičské oprávnění podle § 71a odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, neboť pozastavení řidičského oprávnění znamená, že držitel řidičského oprávnění nesmí po dobu platnosti tohoto pozastavení řídit motorová vozidla. Tím žalobce v nevědomé nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e), bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Městský úřad žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d)

zákona o silničním provozu a podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále žalobci uložil nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že správní orgány chybně hodnotily skutkové okolnosti a nerespektovaly absenci zasažení objektu (chráněného zájmu), jelikož v době, kdy se skutek stal, již bylo žalobcem dlužné výživné na dítě uhrazeno. Nebyl tak ani naplněn materiální znak společenské škodlivosti přestupku.

[3] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že jelikož žalobce pohledávku výživného nehradil prostřednictvím exekutora podle pokynů uvedených v exekučním příkazu, nýbrž přímo zákonné zástupkyni oprávněných osob, přičemž exekutora o svém kroku nijak neinformoval, exekutor se o uhrazení pohledávky nedozvěděl. Teprve dne 27. 1. 2022 byl exekutor přípisem právního zástupce nezletilých dětí informován, že žalobce již nemá na výživném žádný dluh a běžné výživné pravidelně hradí. Usnesením ze dne 3. 2. 2022, č. j. 188 EX 158/20-86, exekutor zrušil exekuční příkaz o pozastavení řidičského oprávnění. Krajský soud tak shledal prokázaným, že žalobce dne 27. 1. 2022 řídil motorové vozidlo v době, kdy mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění podle exekučního řádu, a ztotožnil se proto se závěrem správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku řízení motorového vozidla v době pozastavení řidičského oprávnění exekučním příkazem podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu. Materiální znak přestupku byl jednáním žalobce naplněn, neboť v zájmu společnosti je, aby všichni účastníci silničního provozu dodržovali právní předpisy, tedy aby neřídili vozidlo v době, kdy jim to zákon zakazuje. Žalobce však právní předpisy nedodržoval, pokyny a poučení v exekučním příkazu nerefletoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že sice formálně měl exekučním příkazem pozastaveno řidičské oprávnění, avšak v době, kdy ke skutku došlo, již splnil exekučním příkazem vymáhanou pohledávku k nezletilému dítěti a částku výživného uhradil. Účel exekučního příkazu dosáhnout uhrazení dlužného výživného tak byl stěžovatelem splněn déle než jeden rok před tím, než došlo k řízení vozidla. Stěžovatel se proto domnívá, že jeho jednání nemohlo zasáhnout objekt přestupku (chráněný zájem dítěte na splnění pohledávky). Na této skutečnosti nic nemění ani ta okolnost, že stěžovatel o splnění pohledávky předepsaným způsobem neinformoval příslušného exekutora. Neinformováním exekutora by případně mohl být zasažen zcela jiný objekt (např. pořádek ve věcech veřejných) a pak by se jednalo o zcela jiný přestupek, než z kterého byl stěžovatel uznán vinným. Krajský soud nesprávně zhodnotil skutkové okolnosti mající za následek absenci objektu přestupku.

[5] Za podobnou situaci stěžovatel označil přestupek spočívající v tom, že řidič starší 65 roků během jízdy při sobě nemá doklad o absolvování povinné lékařské prohlídky, ale objektivně tuto lékařskou prohlídku v zákonem předepsaném období absolvoval, což je v následném správním řízení prokázáno. V takové situaci rovněž absentuje objekt

pokračování

přestupku. Za zcela mimoběžnou stěžovatel označil argumentaci krajského soudu uvedenou pod body 22 až 27 a 29 až 31 napadeného rozsudku, jelikož přestupek, ze kterého byl stěžovatel uznán vinným, nespočívá v jeho nesprávném postupu po uhrazení pohledávky, nýbrž v řízení vozidla v době pozastavení řidičského oprávnění exekucním příkazem, jehož objektem je pouze a výhradně zájem dítěte na včasném a úplném uhrazení dlužného výživného. Argumentace krajského soudu by byla přílehlavá, pokud by se jednalo o přestupek proti pořádku ve věcech veřejných, o který se však v posuzované věci nejedná.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť obdobná věc doposud nebyla judikována.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu, podle kterého, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a řidičské oprávnění jí bylo pozastaveno podle § 95 nebo exekucním příkazem podle exekučního řádu.*

[11] Podle § 71a odst. 3 exekučního řádu *dnem doručení exekučního příkazu povinnému se povinnému pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou.*

[12] Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36, že „[t]ento způsob exekuce je tak založen na předpokladu, že odnětí řidičského oprávnění bude pro povinného natolik nepříjemnou komplikací, že se bude snažit ji odstranit zaplacením nedoplatku na výživném. Zároveň vyžaduje úzkou spolupráci s orgánem vedoucím registr motorových vozidel, neboť od doručení exekučního příkazu pozbývá povinný řidičské oprávnění pro skupinu vozidel uvedenou v exekucním příkazu, což má za následek, že nesmí po dobu pozastavení řidičského oprávnění vozidla dané skupiny řídit. V souladu s § 113 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o silničním provozu musí povinný odevzdat řidičský průkaz do pěti dnů ode dne právní moci rozhodnutí o pozastavení řidičského oprávnění, tedy ode dne doručení exekučního příkazu, jímž bylo povinnému řidičské oprávnění pozastaveno. Zároveň zdejší

soud v tomto rozsudku uvedl, že závěru o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu nebrání ani skutečnost, že exekuční příkaz byl povinnému doručen fikcí, a ten se o něm tak fakticky nedozvěděl.

[13] Nejvyšší správní soud v první řadě pro přehlednost konstatuje, že mezi účastníky je nesporné, že stěžovatel řídil dne 27. 1. 2022 osobní automobil v době, kdy měl od 26. 10. 2020 exekučním příkazem č. j. 188 EX 158/20-28 pozastaveno řidičské oprávnění. Stěžovatel pohledávku na dlužné výživné uhradil dne 23. 12. 2020 a výživné v roce 2021 řádně hradil. Exekuční příkaz však byl zrušen až usnesením ze dne 3. 2. 2022, č. j. 188 EX 158/20-86, neboť stěžovatel neuhradil výživné některým ze způsobů, o nichž byl informován v exekučním příkazu, a soudní exekutor se tak o zaplacení výživného dozvěděl až ze sdělení oprávněných ze dne 27. 1. 2022.

[14] Uhrazení výživného je jistě polehčující okolnost svědčící ve prospěch stěžovatele. Stěžovateli lze také přisvědčit v tom, že splnil účel exekučního příkazu spočívající v uhrazení dlužného výživného. To ostatně správní orgány správně zohlednily a stěžovateli uložily správní trest na spodní hranici zákonného rozmezí. Uvedené však nemění nic na tom, že v době, kdy stěžovatel řídil, exekuční příkaz (v němž je výslovně uvedeno, že dnem jeho doručení povinnému se mu pozastavuje řidičské oprávnění a po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla) stále platil a omezoval právo stěžovatele řídit motorová vozidla dle platného řidičského oprávnění. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná zásadu presumpce správnosti aktů státu, včetně soudních rozhodnutí, podle které právní akt se pokládá za zákonný a správný a vyvolává účinky až do okamžiku, kdy je předepsaným způsobem zrušen. Exekuční příkaz se přitom pokládá za úkon soudu (§ 28 exekučního řádu). Krajský soud proto skutkové okolnosti vyhodnotil zcela správně a nepochybil, když se v bodu 35 rozsudku ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že žalobce se dopustil přestupku řízení motorového vozidla v době pozastavení řidičského oprávnění exekučním příkazem. Nezbyvá tak než ve shodě se správními orgány a krajským soudem konstatovat, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu.

[15] K tomu, že stěžovatel neinformoval exekutora o uhrazení pohledávky, postačuje ve shodě s krajským soudem uvést, že pokud by stěžovatel jednal v souladu s poučením uvedeným v exekučním příkazu (tj. že může peněžitou povinnost uhradit bankovním převodem, vkladem na účet, poštovní poukázkou typu A na účet, nebo v hotovosti v úředních hodinách na pokladně soudního exekutora), celá situace by vůbec nenastala. Krajský soud v bodu 23 rozsudku výstižně a přiléhavě konstatoval, že na základě poučení v exekučním příkazu stěžovatel věděl, že ke zrušení exekučního příkazu nedojde automaticky okamžikem uhrazení pohledávky, nýbrž až úkonem soudního exekutora. Stěžovateli tudíž muselo být zřejmé, že okamžikem uhrazení dlužného výživného ještě nedochází k navrácení pozastaveného řidičského oprávnění a není oprávněn bez něj řídit motorové vozidlo.

[16] Stěžovatelovo přirovnání posuzované věci k hypotetické situaci, kdy řidič starší 65 let během jízdy při sobě nemá doklad o absolvování povinné lékařské prohlídky, ale

pokračování

tuto lékařskou prohlídku v zákonem předepsaném období absolvoval, neobstojí, neboť v tomto hypotetickém případě na rozdíl od posuzované věci řidiči v řízení motorového vozidla nic nebrání, pouze sebou při řízení vozidla nemá veškeré potřebné doklady. V posuzované věci však měl stěžovatel pozastaveno řidičské oprávnění a po dobu tohoto pozastavení nesměl řídit motorové vozidlo (§ 71a odst. 3 exekučního řádu).

[17] Stěžovatel se mýlí, když považuje argumentaci krajského soudu uvedenou v bodech 22 až 27 a 29 až 31 napadeného rozsudku za mimoběžnou, neboť krajský soud v těchto bodech reagoval na námitky stěžovatele a uvedl skutečnosti a právní úvahy relevantní pro posouzení věci. V bodu 22 krajský soud zmínil, že stěžovatel byl v exekučním příkazu řádně poučen o postupu při platbě výživného, avšak nejednal v souladu s touto informací. V bodu 23 uvedl, že pokud stěžovatel řídil dříve, než exekutor usnesením zrušil původní exekuční příkaz, pak naplnil skutkovou podstatu posuzovaného přestupku, a zmínil, jakým způsobem exekutor posléze zrušil exekuční příkaz. V bodu 24 uvedl, že stěžovatel mohl a měl vědět, že pozastavení řidičského oprávnění nadále trvá. V bodu 25 a 26 se pak ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že se stěžovatel dopustil vytýkaného přestupku. Konečně v bodu 27 soud uvedl, že mu nepřísluší hodnotit oprávněnost vydání předmětného exekučního příkazu. V bodech 29 až 31 se krajský soud zabýval materiální stránkou přestupku a jeho objektem.

[18] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že přestupek, ze kterého byl uznán vinným, nespočívá v jeho nesprávném postupu při uhrazení pohledávky výživného, nýbrž v řízení vozidla v době pozastavení jeho řidičského oprávnění exekučním příkazem. Předmětný exekuční příkaz byl vydán z důvodu neplacení výživného stěžovatelem. Stěžovatel splnil svou povinnost zaplatit výživné uloženou mu exekučním příkazem. Učinil tak však jiným, než v exekučním příkazu uvedeným způsobem (z příjmových pokladních dokladů ze dne 23. 12. 2020 založených ve spise vyplývá, že výživné zaplatil přímo zákonné zástupkyni oprávněných). Zaplacení výživného exekutorovi nikdo neoznámil, zástupce oprávněných nezletilých dětí tak učinil až poté, co byl stěžovatel kontrolován při řízení hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno pozastavení řidičského oprávnění stěžovatele. Ke zrušení exekučního příkazu soudním exekutorem tak došlo, jak již bylo uvedeno výše, až usnesením ze dne 3. 2. 2022, č. j. 188 EX 158/20-86, poté, co se soudní exekutor o zaplacení výživného dozvěděl ze sdělení oprávněných ze dne 27. 1. 2022. Dne 27. 1. 2022, kdy stěžovatel řídil motorové vozidlo, tak exekuční příkaz stále platil, stěžovatel tudíž měl pozastaveno řidičské oprávnění a porušil zákonem chráněný zájem. Objekt přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu spočívá v zajištění toho, aby motorová vozidla řídily pouze osoby disponující platným (tj. nikoli pozastaveným) řidičským oprávněním. O tom ostatně svědčí i to, že k naplnění daného přestupku dojde nejen řízením motorového vozidla v době platnosti pozastavení řidičského oprávnění exekučním příkazem dle § 71a exekučního řádu, nýbrž i v době pozastavení platnosti řidičského oprávnění dle § 95 zákona o silničním provozu. Stěžovatel se tudíž mýlí, když má za to, že objektem přestupku byl pouze a výhradně zájem dítěte na včasém a úplném uhrazení dlužného výživného.

[19] K námitce týkající se chybného hodnocení skutkových okolností ve správním řízení, resp. porušení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Nejvyšší správní soud uvádí,

že veškerá argumentace stěžovatele se vztahuje výlučně ke skutečnosti, že výživné v době řízení uhradil. Žalovaný tuto skutečnost náležitě zohlednil a vypořádal se s argumentací stěžovatele. K porušení zásad uvedených v § 2 správního řádu tak nedošlo.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu